

## POSTANOWIENIE

Dnia 25 stycznia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jerzy Grubba

w sprawie **P. G.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej

na posiedzeniu w dniu 25 stycznia 2022r.

wniosku Sądu Okręgowego w S.

z dnia 29 grudnia 2021r., sygn. akt III K [...]

o przekazanie sprawy do rozpoznania innemu sądowi równorzędnemu  
na podstawie art. 37 k.p.k.

**p o s t a n o w i ł:**

**nie uwzględnić wniosku**

### UZASADNIENIE

Wniosek nie zasługuje na uwzględnienie.

Wniosek w niniejszej sprawie został złożony w specyficznej konfiguracji procesowej, gdyż w tej samej sprawie wpłynął już do Sądu Najwyższego wcześniejszy wniosek, który rozpoznany został postanowieniem z dnia 15 grudnia 2021r. w sprawie o sygn. akt V KO 86/21, która zakończyła się „przekazaniem sprawy do merytorycznego rozpoznania Sądowi Okręgowemu w S.”.

Obecny wniosek, nawet formalnie, nie odnosi się do żadnych nowych okoliczności, które nie istniałyby już w dniu podejmowania przez Sąd Najwyższy decyzji, akcentuje natomiast to, że podjęta decyzja nie jest trafna i nie opiera się na znajomości wszystkich realiów sprawy.

W istocie zatem, uzasadnienie postanowienia Sądu Okręgowego w S. z dnia 29 grudnia 2021r., wskazuje na to, że Sąd ten wystąpił z zażaleniem na orzeczenie

Sądu Najwyższego. W świetle obowiązujących przepisów procesowych oczywistym jest, że taki środek zaskarżenia w tej materii nie przysługuje.

Nie można co prawda twierdzić, że „skarżone” w ten sposób orzeczenie ma charakter ostateczny, lecz mogłoby ono ulec zmianie tylko w sytuacji wykazania przez wnioskodawcę, że doszło do istotnej zmiany okoliczności sprawy. W przedmiotowym postępowaniu nic takiego nie miało miejsca. Zatem, choć nie można mówić o zaistnieniu w niniejszym układzie procesowym sytuacji określanej jako *res iudicata*, to z pewnością przeszkodę do ponownego rozstrzygania tych samych okoliczności stanowi reguła *ne bis in idem*.

Kierując się powyższymi względami, Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.